

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
bytem X

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2023, č. j. OAM-1315/ZA-ZA15-D07-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2023, č. j. OAM-1315/ZA-ZA15-D07-2023 (dále též

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

„napadené rozhodnutí“), jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno, neboť příslušným státem k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Chorvatská republika.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v žalobě uvedl, že pochází z Republiky Uzbekistán, napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť je nedostatečně odůvodněné, řízení bylo jednostranné a neobjektivní, žalobce byl zkrácen na svých právech.
3. Namítal, že použité informace Ministerstva vnitra nejsou aktuální, správní orgán by měl přitom při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany posoudit aktuální informace o zemi původu, měl by přesně a úplně zjistit skutečný stav věci.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný vyjádřil svůj nesouhlas s žalobními námitkami, považuje napadené rozhodnutí za zákonné a řádně odůvodněné. V podrobnostech odkázal na správní spis a odůvodnění napadeného rozhodnutí.
5. Žalovaný poukázal na čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení, podle kterého dovedl, že k posouzení žádosti žalobce je příslušná Chorvatská republika. Žalovaný odeslal chorvatské straně žádost o přijetí zpět podle Dublinského nařízení, přičemž Chorvatsko svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany uznalo. Žalovaný zároveň dospěl k závěru, že v případě Chorvatska neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU.
6. K informacím, které žalovaný shromáždil k zjištění stavu řízení o mezinárodní ochraně a azylové legislativy v Chorvatsku, měl žalobce možnost se vyjádřit nebo navrhnout jejich doplnění o další dokumenty, nicméně této možnosti nevyužil. Námitku o neaktuálnosti podkladů rozhodnutí dále žalobce podle žalovaného nijak nekonkretizoval, neodůvodnil ani nepodložil. K této obecné námitce žalovaný konstatoval, že zprávy o situaci v Chorvatsku jsou přiměřeně aktuální. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Obsah správního spisu

7. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

8. Dne 27. 9. 2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 4. 10. 2023 pak žalobce poskytl údaje k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byl s ním proveden pohovor. Žalobce sdělil, že je státním příslušníkem Uzbekistánu, mluví plynule uzbecky a tádžicky, trochu rusky, je tádžické národnosti, je muslim, politicky aktivní v minulosti nikdy nebyl, je svobodný, děti nemá. Cestoval na základě chorvatského víza letecky přes Istanbul do Záhřebu, v Chorvatsku pracoval měsíc, ale nedostal zaplacen. V Chorvatsku strávil celkem tři měsíce, potom pokračoval do Německa, kde měsíc strávil prací na brigádách. Poté přicestoval do ČR, asi 31. 9. 2023. Na ulici byl kontrolován hlídkou policie, měl chorvatskou pobytovou kartu, ale na policii bylo žalobci sděleno, že Chorvatsko ukončilo její platnost. Při kontrolách německou policií v Německu byla chorvatská pobytová karta platná. Žalobce sdělil, že je zdravý, s ničím se neléčí. Jedná se o jeho první žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž o mezinárodní ochranu žádá, protože by chtěl zůstat v ČR, chtěl by zde pracovat, najít si manželku a v budoucnu zde žít. V Chorvatsku ani v Německu se žalobci nelíbilo, v Chorvatsku navíc nedostal zaplacen za odvedenou práci, platy jsou tam nízké, práce byla těžká a žalobce bolela záda. Žalobce zjistil, že v ČR žije početná komunita Uzbeků. Žalobce v Uzbekistánu neměl žádný problém, pouze musí uživit svou rodinu. Při pohovoru žalobce podrobněji popsal důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Z Chorvatska odcestoval, neboť má dluh za vízum, za nějž zprostředkovateli zaplatit 3 000 dolarů, avšak v Chorvatsku nedostal zaplacen za práci, musel Chorvatsko opustit. Jiné než pracovní důvody pro odjezd z Chorvatska neměl. Do ČR přicestoval žalobce na návštěvu k známému, poté se chtěl vrátit do Chorvatska. Po poučení o tzv. dublinském systému uvedl, že by chtěl zůstat v ČR, v Chorvatsku mu nebyla vyplacena mzda. V ČR je žalobcův bratranec, a to ve stejné pobytové situaci jako žalobce. Žalobce uvedl, že do Chorvatska nepojede, ani když dostane rozhodnutí, že tam má vycestovat. Žalobce dále nechtěl využít svého práva seznámit se s podklady pro rozhodnutí, nechtěl nic dalšího sdělit ani doložit.
9. Součástí spisu je kopie cestovního pasu žalobce s chorvatským vízem platným od 1. 4. 2023 do 15. 5. 2023, žádost České republiky Chorvatsku o přijetí žalobce zpět, přípis doručený Ministerstvu vnitra ČR dne 5. 12. 2023, kterým Chorvatsko souhlasilo s přijetím žalobce podle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení. Dále se ve spise nachází zpráva OAMP – Chorvatsko – Azylový systém, Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky ze dne 16. 8. 2023.
10. Dne 13. 12. 2023 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, kterým bylo řízení o žádosti žalobce podané v České republice zastaveno, neboť státem příslušným k posouzení jeho žádosti je Chorvatská republika.

V.

Jednání soudu a právní posouzení věci soudem

11. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných

řízení pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

12. Při jednání u Městského soudu v Praze dne 14. 3. 2024 žalobce argumentoval shodně jako v podané žalobě a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
13. Zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhnul zamítnutí žaloby.
14. Podle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Jednotlivá kritéria se pak uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).*
15. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.*

Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

16. Podle čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.*
17. Podle čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.*
18. Podle čl. 12 odst. 4 první věty Dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.*
19. Soud po podrobném přezkoumání skutkových zjištění žalovaného zjistil, že žalovaný vycházel při svém rozhodování ze všech informací sdělených žalobcem i ze všech dostupných podkladů, jež jsou součástí správního spisu. Žalovaný podrobně a přehledně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

shrnl veškerá tvrzení žalobce uvedená v průběhu správního řízení, shrnl všechny rozhodné skutečnosti včetně toho, že žalobce byl držitelem chorvatského víza č. 300160462 vydaného dne 29. 3. 2023 v Astaně s možností jednoho vstupu a maximální délkou pobytu 30 dní s platností od 1. 4. 2023 do 15. 5. 2023. Při svém hodnocení zcela dostatečným způsobem popsal, které skutečnosti vzal za prokázané a z jakého důvodu, přičemž nebylo soudem zjištěno, že by žalovaný některé skutečnosti opomněl zhodnotit či je nehodnotil ve svém souhrnu. K tomu se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal s relevantní právní otázkou příslušnosti členského státu EU podle Dublinského nařízení, uvedl konkrétní články daného nařízení, kterými se ve věci řídil (tedy zejména čl. 12), a jaká kritéria dle tohoto nařízení zkoumal. Soud dále uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o tom, že na základě kritéria daného článkem 12 Dublinského nařízení, je k vyřízení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany příslušná Chorvatská republika, dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v napadeném rozhodnutí odůvodnil. Námitky nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti nejsou důvodné.

20. Ani žalobcovu druhou námitku, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav tím, že nezkoumal dostatečně aktuální informace o zemi původu, neshledal soud opodstatněnou. V případě aplikace Dublinského nařízení je totiž v řízení o mezinárodní ochraně zkoumána pouze otázka, který členský stát EU je k posouzení podané žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany příslušný, k meritornímu posouzení samotné žádosti a její opodstatněnosti tak v tomto typu řízení vůbec nedochází. Důvodnost podané žádosti (a tedy též posouzení informací týkajících se země původu) je pak hodnocena až státem, jehož příslušnost je v tzv. dublinském řízení určena. Proto se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nemusel zabývat situací v zemi původu, ani k tomu shromažďovat jakékoliv informace.
21. Žalovaný se však zabýval otázkou, zda ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení existují závažné důvody se domnívat, že v Chorvatské republice dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a ohledně podmínek přijetí žadatelů. K tomu shledal, že na úrovni Evropské unie, ani ESLP nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by deklarovalo systematické nedostatky v řízení ve věci mezinárodní ochrany v Chorvatské republice, ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky žádné obdobné stanovisko nevydal, Chorvatsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, je považováno za bezpečnou zemi původu, informace o azylovém řízení žalovaný čerpal z aktuální informace OAMP ze dne 16. 8. 2023; žalovaný tak z hlediska chorvatského azylového systému riziko neshledal. K tomu soud pouze doplňuje, že žalobce žádnou konkrétní námitku k azylovému systému v Chorvatsku neuplatnil, a to ani v žalobě. Ani v tomto případě tak nelze dovodit, že by žalovaný vycházel z neaktuálních informací.
22. Pro úplnost soud uvádí, že žalovaný se zabýval i otázkou, zda ve smyslu čl. 17 Dublinského nařízení nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by žádost žalobce měla posoudit Česká republika. Dospěl však k závěru, že v případě žalobce nejsou dány důvody pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení, soud se s tímto hodnocením ztotožňuje.

VI.

Závěr a náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

23. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
24. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. března 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.